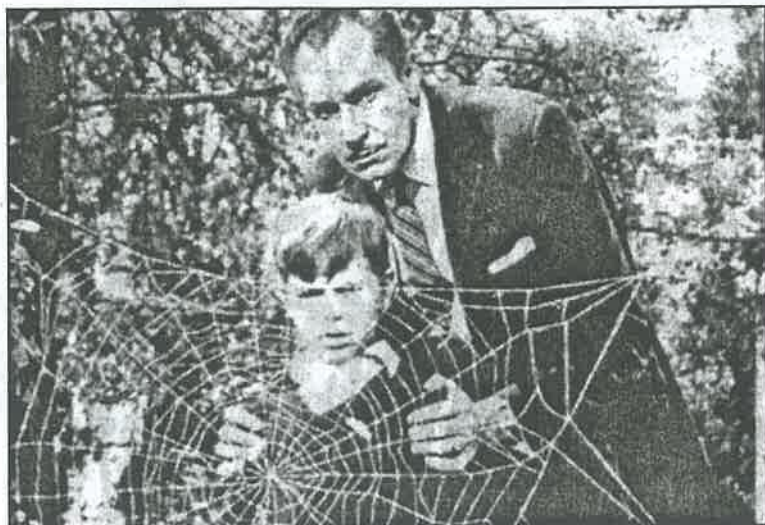

*Δεν είναι αρκετό να κρατάς
το κόσμο αιχμάλωτο με αλυσίδες
και όπλα. Είναι πιο εύκολο να του
τσακίζεις το μυαλό, χαρίζοντας
του ψεύτικους βηματισμούς,
ψευτικές αναπνοές,
ψευτική ζωή.*

Για επιχοινωγία
ΤΘ 139
ΤΚ 30100

Να μια φράση που μπορεί να περιγράψει περιεκτικά την ζωή σε μια πόλη σαν το Αγρίνιο:

"Αδιάκοπη επαναλαμβανόμενη κοινοτυπία, εγκλωβισμένη σε ένα σύμπλεγμα επιφανειακών σχέσεων, με τονωτικές ενέσεις κατανάλωσης"

Όμως τι είναι αυτό που απορροφά στιδήποτε ζωντανά δημιουργικό και αφήνει πίσω του το κενό;

Γιατί αφήνεται η αδιαφορία και η πλήξη να δομήσει κάθε σημείο του χρονοχώρου μας;

Η καθημερινότητα μας έχει γίνει αντικείμενο σχεδιασμού μέσα στη πόλη, η οποία επιτηρεί την κάθε κίνηση μας. Κατατάσσεται σε ένα προκατασκευασμένο μοντέλο κοινωνικής ζωής και οδηγείται εκεί όπου μπορεί να κατευθυνθεί. Όποιος αρνηθεί αυτόν τον ετεροκαθορισμό και διεκδικήσει την αυτονομία του, τότε αυτόματα η συμπεριφορά του ορίζεται ως παρεκκλίνουσα, εξοστρακίζεται στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής και στιγματίζεται.

Στην πόλη, ο χρόνος είναι μια μεταβλητή άμεσα εξαρτώμενη από το κατακερματισμένο χώρο της. Μια μεταβλητή με συγκεκριμένο σύνολο τιμών. Δεν μπορεί να διαγράψει μία άλλη τροχιά, πέραν της κυκλικά επαναλαμβανόμενης. Συγκεκριμένες διαδρομές έχουν γίνει μέρος της ζωής μας, έχουν ενσωματωθεί σε αυτήν. Η καθημερινότητα της πόλης δεν νοιάζεται για τους δικούς μας ρυθμούς. Επιβάλει τους δικούς της.

Οι συγκεκριμένες μας πορείες στο χωροταξικό και κοινωνικό-πολιτικό πεδίο της πόλης, έχουν διαγραφεί από την κυριαρχία, ώστε να ενδυναμώσει την επιρροή της πάνω στους υπηκόους της, επεκτείνοντας το πεδίο ελέγχου της. Είναι μέρος μιας συνολικότερης στρατηγικής με απώτερο σκοπό την φυσική παγίωση της. Τώρα όμως πια το ρολόι

έχει κουρδιστεί και η προκάτ καθημερινότητα αναπαράγεται με τον ίδιο τρόπο που αναπαράγεται και μια κακή συνήθεια.

Τελικά, η πόλη είναι ένα απλό άθροισμα απομονωμένων ανθρώπινων μονάδων -μία πολύχρωμη αλλά άτονη μάζα- η πρώτη ύλη της γραφειοκρατικής κινητοποίησης και χειραγώγησης. Ένα άθροισμα αποχαυνωμένων ανθρώπων, διασκορπισμένων ανάμεσα σε κτίρια.

ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΚΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ ΩΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΜΑΣ

Οι θεματοφύλακες των κανόνων και των αξιών της σύγχρονης οργανωμένης κοινωνίας είναι πανταχού παρόν για να κοινωνικοποιήσουν το άτομο, να το προσαρμόσουν δηλαδή κοινωνικά, και να το αναγκάσουν να επιλέξουν ένα ρόλο.

Οικογένεια

Το πρώτο στάδιο της αυστηρής δόμησης των ρόλων γίνεται μέσα στην οικογένεια, όπου η κίνηση του καθενός είναι συγκεκριμένη. Για το σημαντικότερο κομμάτι της κοινωνίας, ο γάμος και η οικογένεια είναι η πιο απλή και φυσική εξέλιξη των προσωπικών επιλογών, παραβλέποντας το συνολικότερο καταναγκασμό. Και το σημαντικότερο: παραβλέποντας ότι η οικογένεια αποτελεί το μακροβιότερο εργαστήριο κατασκευής κοινωνικών ατόμων, εγκλωβισμένα στους όρους και τα όρια του επιτρεπτού. Είναι ένας θεσμός που λειτουργεί βάση συγκεκριμένων νόμων και ιδεολογικών δομών, που παγώνει το δικαίωμα της επικυριαρχίας του κράτους πάνω στη ζωή των ατόμων.

Στην ελληνική κοινωνία, η οικογένεια κατέχει εξέχουσα θέση στο σύνολο των θεσμών, αποτελώντας την αυτονόητη επιλογή. Όσοι δεν την επιλέξουν ή την αρνηθούν, ωθούνται στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής.

Σχολείο

Το σχολείο λειτουργώντας ενός συγκεκριμένου κρατικού προγράμματος (τα γνωστά Αναλυτικά Προγράμματα Διδασκαλίας) αποτελεί τον πιο απροκάλυπτο αυταρχικό μηχανισμό κοινωνικοποίησης, με πρωταρχικό σκοπό να εκπαιδεύσει τους ανθρώπους να λειτουργούν εντός των πλαισίων της επιβαλλόμενης κοινωνικής πραγματικότητας. Οι μαθητές υποβάλλονται σε μια συστηματική και καλά οργανωμένη προπαγάνδα, για να ενσωματώσουν τις κυρίαρχες σύγχρονες αξίες. Είναι ο τόπος που τα άτομα διαχωρίζονται με βάση την θέληση τους για υπακοή (οι υπάκουοι μαθητές που διαβάζουν είναι οι έξυπνοι, οι υπόλοιποι χαμηλής αντίληψης) και με βάση την κοινωνική τους συμπεριφορά (κάθε τάξη έχει κάποιον που απαξιώνεται και γελοιοποιείται από τους υπολοίπους). Το σχολείο, ειδικά στην επαρχία, αποτελεί και ένα μέσο για την φυγή του ατόμου σε άλλες πόλεις (με πρώτη προτίμηση την μητρόπολη) με ρόλο του φοιτητή, ακολουθώντας όμως και εκεί μια άλλη προδιαγραμμένη πορεία (του φοιτητικού τρόπου ζωής), διατηρώντας για 5-6 χρόνια, σε όλα τα επίπεδα, μια ανεύθυνη και πειθήνια παρατεταμένη εφηβεία.

Στρατός- Εκκλησία

Ένα άλλο μέσο που αποσκοπεί στην κοινωνική ένταξη και την προσαρμογή των ατόμων είναι και ο στρατός, όπου

ομολογουμένως έχει πια χάσει την παλαιότερη ισχύ του στην κατασκευή κοινωνικών συμπεριφορών. Τώρα πια που τείνει να μετατραπεί σε μισθοφορικό, ο στρατός εντάσσεται στην σφαίρα επιλογής επαγγελματικών προσανατολισμών, όπου και το να πληρώνεσαι για να σκοτώνεις είναι δουλειά.

Κάτι παρόμοιο ισχύει για το θεσμό της εκκλησίας. Ο εξαλγεβρισμός των πάντων, η ραγδαία ανάπτυξη της τεχνολογίας και οι γνώσεις που προκύπτουν από την επιστημονική έρευνα, έχουν παραγκωνίσει το θεσμό της εκκλησίας και κατά συνέπεια και το ρόλο της ως διαμορφωτή κοινωνικών συμπεριφορών. Βέβαια ο εκκλησιαστικό μηχανισμός δε τα βάζει κάτω και προσπαθεί να συγχρονιστεί με τα δεδομένα της εποχής. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από την στάση του Χριστόδουλου και του σιναφιού του, που από την μία προσπαθεί να αναζωογονοποιήσει το εθνικοπατριωτικό αίσθημα των «πιστών» και από την άλλη να προσελκύσει νέο αίμα στους κόλπους της σύγχρονης εκκλησίας.

Εργασία- Ανεργία

Το τελικό στάδιο είναι η εργασία, που αποτελεί ένα σύγχρονο εκβιασμό. Εκεί η πειθαρχία και η υπακοή είναι αδιαπραγμάτευτες προϋποθέσεις και η αποξένωση και μηδημιουργικότητα είναι δεδομένα. Η εργασία είναι 8 χαμένες ώρες που όμως καταδυναστεύουν όλη την καθημερινότητα μας, αφού την ερμηνεύει με οικονομικούς όρους και νόρμες αποδοτικότητας. Η "επιλογή" της εργασίας, είναι επιλογή και τρόπου ζωής. Αλλιώς κινείται κάποιος μες την πόλη (και αλλιώς αντιμετωπίζεται από το σύνολο) όταν είναι ταχυμεταφορέας και αλλιώς όταν είναι δημόσιος υπάλ-

ληλος. Επίσης άλλο τρόπο ζωής έχει κάποιος που δουλεύει σε ρεβιτόν και άλλο κάποιος που δουλεύει σε οικοδομή. Μάλιστα ως ένα σημείο, μπορεί να προβλεφθούν και οι δραστηριότητες του ατόμου κατά την διάρκεια της εβδομάδας, από την γνώση του επαγγέλματος και μόνο.

Στο Αγρίνιο οι δουλειές που μπορεί να κάνει κάποιος είναι συγκεκριμένες (χειρονακτικές, αγροτικές και παροχής υπηρεσιών). Στην περίπτωση που υπάρχει οικογενειακή επιχείρηση, συμμετέχει όλη η οικογένεια, με τους νέους να κατέχουν το ρόλο του "υποταγμένου παιδιού" που παίρνει πρωτοβουλίες μόνο αφού ρωτήσει τους γονείς του.

Στο Αγρίνιο, όμως, όπως και στις περισσότερες επαρχιακές πόλεις, τα ποσοστά ανεργίας είναι αρκετά μεγάλα, αναγκάζοντας τους νέους να βαλτώνουν στις οικογενειακές τους εστίες. Σε αυτή τη περίπτωση θα μπορούσε να ειπωθεί, ότι ο άνεργος εκμεταλλευόμενος τον ελεύθερο χρόνο του, έχει την δυνατότητα να αναπτύξει δραστηριότητες και να ξεφύγει από το προκαθορισμένο. Όμως, ο άνεργος τις περισσότερες φορές, δεν ανήκει στον εαυτό του, συνεχίζει να ανήκει στην εργασία. Αυτό που τον καταστρέφει, ρίχνοντας τον στην αλλοτρίωση και την μισθωτή σκλαβιά, συνεχίζει να τον ροκανίζει εξωτερικά, σαν τον πόνο ενός κομμένου μέλους του σώματος. Η ανεργία ποινικοποιείται και δημιουργεί έναν επιπλέον διαχωρισμό ανάμεσα σε αυτούς που είναι "χρήσιμοι" για την κοινωνική ζωή και σε αυτούς που δεν είναι.

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΜΑ ΤΟΥ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ» ΧΡΟΝΟΥ

Πέρα από τους θεσμούς (σχολείο, οικογένεια, στρατός...) και την μισθωτή σκλαβιά, που είναι κεντρικά σημεία

καθορισμού της καθημερινότητας μας, υπάρχουν και σημεία μέσα στην πόλη, που ηθελημένα ή όχι, στοχεύουν στην κατανάλωση του εναπομείναντα χρόνου. Ενός χρόνου που καταχρηστικά χαρακτηρίζεται ελεύθερος, αφού είναι δεσμευμένος να ξεχρεώσει τις επιταγές του κόσμου της γενικευμένης εμπορευματοποίησης.

"Διασκεδαστήρια"

Από τα ουζερί της Ηλία Ηλιού, τα club και τις καφετέριες τις Παπαστρατών μέχρι τα περιφερειακά ροκάδικα, οι δομές που συνθέτουν το σκηνικό, παραμένουν οι ίδιες: συμπεριφορές καθορισμένες από ρόλους και στερεότυπα, σκηνοθετημένη επικοινωνία, διαμορφωμένες και ομαδο-

ποιημένες συνειδήσεις και φυσικά κέρδος για τον μαγαζάτορα.

Στα ουζερί η συμπεριφορά επιτρέπεται να είναι λαϊκή, πατριαρχική και οι συζητήσεις μεθυσμένες.

Στις καφετέριες, το στυλ επικρατεί έναντι της ουσίας. Το οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο διαμορφώνει και διαχωρίζει. Όσο πιο πολύ μοιάζεις με τα πρότυπα των διαφημίσεων, τόσο το καλύτερο.

Το ίδιο ισχύει και στα club, με τα διαπασών χιττάκια, τα φωτορυθμικά και το στρίμωγμα να προσδίδουν μια επιπλέον απόχρωση στην αισθητική της αποξένωσης.

Στα ροκάδικα, το μονότονο σκηνικό αλλάζει με μια εναλλακτικότητα: περιθωριακό life-style, αντικομπορμιστικά καλούπια, 1φευγάτα μουσικά τοπία, άγρια εκκεντρική εμφάνιση αλλά γραφική και ακίνδυνη. Γρήγορη μουσική για εξαντλημένους καταναλωτές.

Στο club, την καφετέρια, το ροκάδικο, το ουζερί ο χρόνος είναι νεκρός, οι συζητήσεις προβλεπόμενες, οι συναντήσεις επαναλαμβανόμενες και οι μοναξιές αθροισμένες.

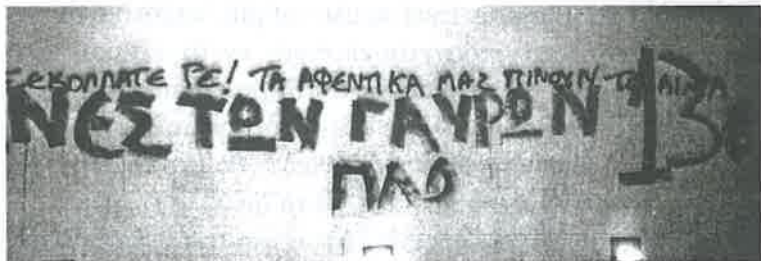
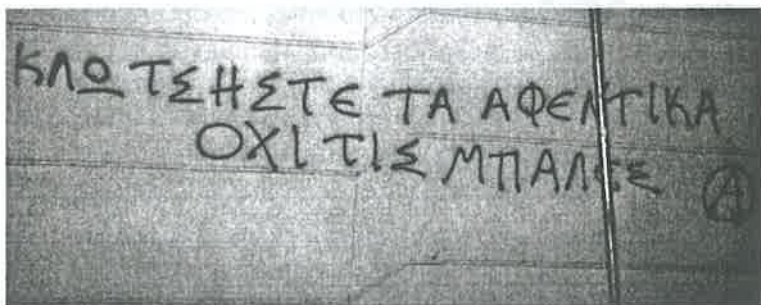
Γυμναστήρια

Νέα μόδα για τον τρόπο κατανάλωσης του χρόνου είναι τα γυμναστήρια (fitness, bodybuilding, extreme sports) τα οποία συμβάλλουν στην διαμόρφωση του χαρακτήρα της σύγχρονης νοοτροπίας. Εκεί πουλιέται μια σωματική αντίληψη της ζωής, που υπόσχεται επιτυχία, υγεία, ελκυστικότητα και ευτυχία.. Ο αθλητισμός αυτός βασίζεται στην εξομείκευση, την αποδοτικότητα και (μετά τους ολυμπιακούς) στην αρίστευση. Πόσοι άραγε δεν θα φαντάζονται τους εαυτούς τους ολυμπιονίκες, με το "μεγάλο ελληνικό έθνος" να τους αποθεώνει; Με λίγα λόγια αυτού του είδους

η αθλητική ενασχόληση υπηρετεί τη δημόσια επίδειξη, μεταβάλλεται σε επένδυση για την εμπορευματικότητα και ως ένα σημείο προκαθορίζει την καθημερινότητα στην πόλη. Και αποτελεί τη σίγουρη λύση για το γέμισμα του τίποτα του απογεύματος.

Ποδόσφαιρο- Γήπεδο

Το ποδόσφαιρο είναι ένα μεγάλο παιχνίδι που παίζεται στις πλατές των ανθρώπων. Στις μέρες μας αποτελεί μία μορφή μαζικής ενασχόλησης η οποία ροκανίζει το μεγαλύτερο μέρος του «ελεύθερου» χρόνου μιας μεγάλης μερίδας ανθρώπων. Έχει αποκτήσει χαρακτηριστικά φανατικής ιδεολογίας και εν μέσω ενός καλά οργανωμένου συστήματος (περιοδικά, εφημερίδες, κανάλια, καλωδιακή...) φετι-

χοποιείται και προωθείται στις περισσότερες πτυχές της καθημερινότητας. Το γήπεδο, με τη σειρά του, αποτελεί την απαραίτητη βαλβίδα αποσυμπίεσης της καθημερινής καταπίεσης. Για άλλη μια φορά οι άνθρωποι θα αποπροσανατολιστούν και τα πραγματικά προβλήματα θα ξεχαστούν: ο αυταρχισμός στο σχολείο και την οικογένεια, η εκμετάλλευση από τα αφεντικά, οι αμέτρητες ανασφάλιστες ώρες εργασίας και τα εξευτελιστικά μεροκάματα, η μπατσοκρατία, το κενό και η πλήξη μες την πόλη...

Στο Αγρίνιο το γήπεδο (του Παναϊτωλικού) βρίσκεται στο κέντρο του, προσδίδοντάς του έτσι ένα σημαντικό ρόλο στο κοινωνικό-πολιτικό πεδίο της πόλης. Εκεί ο καθένας μπορεί να αντικρίσει στο πρόσωπο του αντιπάλου τον καθημερινό του βασανιστή και να φωνάξει, να βρῖσει, να εκτονωθεί μες στο πλήθος... Το γήπεδο δηλαδή λειτουργεί ως μια απόλυτα οριοθετημένη ζώνη παρεκτροπής.

Τα "διασκεδαστήρια", τα γυμναστήρια, το ποδόσφαιρο και το γήπεδο αποτελούν τις πάγιες "διεξόδους" σε μία πόλη όπως το Αγρίνιο. Όμως, πέραν από αυτές, προσφέρονται και οι εξής "επιλογές":

Διήμερα- Εξορμήσεις: Αν ρωτηθεί κάποιος τι είναι αυτό που του αρέσει πιο πολύ στο Αγρίνιο, η απάντηση ίσως είναι ότι βρίσκεται κοντά στη Λευκάδα. Τα διήμερα και οι εξορμήσεις στις γύρω περιοχές καθώς και τα πολύ συχνά ταξίδια στην Αθήνα, το μόνο που κάνουν είναι να ανακουφίζουν λίγο από την πλήξη της πόλης. Ουσιαστικά αποτελούν μια φυγή από την πραγματικότητα. Μια προγραμματισμένη αποσυμπίεση που δεν αλλάζει σε τίποτα την καθημερινότητα όπως αυτή βιώνεται στην πόλη

Ταινίες: Η εικόνα κυριαρχεί χαράσσοντας την δική της

ζωή. Παραμερίζοντας για 2-3 ώρες την μοναξιά, την έλλειψη πραγματικής ζωντανίας, την έλλειψη παιχνιδιού και αυθεντικών συναισθημάτων.

Τζόγος και Τυχερά Παιχνίδια: Επίσημο και διαχρονικό (κρατικό) εμπόριο ελπίδας. Μαζί με τα λεφτά, χάνεται και η ζωή.

Video-Games (σύγχρονου τύπου): Προσφέρουν στο χρήστη μια ολοκληρωτική αποκοπή από την πραγματικότητα. Ο χρόνος κυλάει, το μυαλό σταματάει.

Ναρκοτικά: Ψυχοτρόπα, ψυχεδελικά, χάπια για τους νέους. Ηρεμιστικά, υπνωτικά, αντικαταθλιπτικά για τους γονείς τους.

Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΩΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΟ ΖΩΗΣ

Στο club, την καφετέρια, το γυμναστήριο, τους δρόμους, αυτό που είναι διάχυτο είναι η κατανάλωση. Είναι μάλλον αυτό που δίνει ζωή - αφαιρώντας την - στον σύγχρονο άνθρωπο. Τα ψώνια είναι αυτό που καμπυλώνει για μια στιγμή την γραμμικότητα της ζωής, είναι μια μικρή λάμψη στην μαυριλα της καθημερινής πλήξης.

Τα καταναλωτικά προϊόντα, κοντεύουν να μην έχουν πια χρηστική αξία. Η φύση τους όμως είναι να κατανα-

θούν δίχως άλλο. Κάποιος κάποτε είχε πει ότι η σύγχρονη οικονομία για να μπορέσει να σωθεί, πρέπει να μεταβάλει τον άνθρωπο σε καταναλωτή, ταυτίζοντας τον με τη μεγαλύτερη δυνατή ποσότητα από καταναλωτικές αξίες, δηλαδή μη-αξίες ή κενές αξίες, πλαστές, αφηρημένες. Η εικόνα του μικροαστού, του αγρότη, του ροκά, του γιάπη, πάει να υποκαταστήσει τους ανθρώπους με ένα σύστημα κατηγοριών ταξινομημένων σύμφωνα με τις ανάγκες της σύγχρονης κυριαρχίας. Π.χ. το στερεότυπο του "trendy" τείνει να εξομοιώσει τον αγοραστή με το αγορασμένο προϊόν, να μεταβάλει το "είναι" του σε μια πολυποίκιλη κλίμακα αντικειμένων για πούλημα (πολύχρωμα μπλουζάκια, σχολές, ζελέ, cd, ring tones...). Το ίδιο ισχύει και για έναν νέο ροκά, αφού και αυτός αποτελεί μια μερίδα του αγοραστικού κοινού, με μια συγκεκριμένη γκάμα προϊόντων για πούλημα (κιθάρες, ενισχυτές, ζελέ, cd, ring tones...).

Παλαιότερα, ο εργαζόμενος πουλούσε την εργατική του δύναμη για να συντηρηθεί και το λίγο ελεύθερο χρόνο του τον σπαταλούσε με το να συζητάει, να καβγαδίζει, να αλητεύει, να ξεφαντώνει και καμιά φορά να επαναστατεί. Σήμερα ο εργαζόμενος πουλάει την εργατική του δύναμη (χειρωνακτική, διανοητική) για να καταναλώσει. Όταν δεν γυρεύει ιεραρχική προαγωγή στην καταναγκαστική του εργασία, ο εργαζόμενος προσκαλείται να ψωνίσει αντικείμενα (αρωματικό μπάνιου, γραβάτα, αυτοκίνητο...) που θα τον αναδείξουν στην κοινωνική κλίμακα.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΣΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Οι σύγχρονες συνθήκες ζωής, είτε βιώνονται στην μητρόπολη, είτε στον "αποκλεισμό της επαρχίας", επιφέρουν το θάνατο της κοινωνικότητας. Οι σύγχρονοι άνθρωποι το

μόνο κοινό που έχουν είναι η ψευδαίσθηση ότι έχουν κάτι κοινό. Οι σχέσεις μεσολαβούνται από εικόνες και η κοινωνική ζωή μετατρέπεται σε κοινωνική παραγωγή. Ο ετεροκαθορισμός των σχέσεων μέσα στην πόλη, διαμορφώνει ανάλογα και τις υπόλοιπες εκφάνσεις της καθημερινότητας. Ο ελεύθερος χρόνος, η επικοινωνία και η κοινωνικότητα, έχουν ξεφύγει από την σφαίρα μας. Έχουν χάσει το στίγμα ζωής και έχουν τοποθετηθεί στη βιτρίνα του θεάματος.

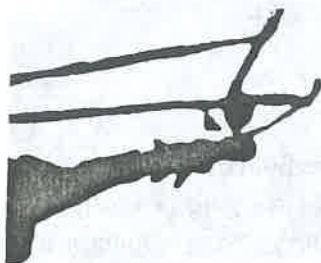
Οι προκαθορισμένες κοινωνικές συμπεριφορές, οι κυρίαρχες νοοτροπίες και εικόνες, είναι που ορίζουν τις σχέσεις των ανθρώπων. Σχέσεις που προωθούν την ομαλότητα, την κοινωνική και ταξική ειρήνη. Οι καταναλωτικοί παράδεισοι έξυπνα σχεδιασμένοι, αποτελούν μέρος μιας καθημερινότητας που εύκολα αποπλανεί. Και οι κοινωνικές σχέσεις εγκλωβίζονται εκεί μέσα.

Η δημιουργικότητα, ο αυθορμητισμός, η άμεση εμπειρία, η συνείδηση του βιωμένου έχουν χαθεί σε μια ζωή που έχει περιοριστεί στο απαραίτητο προζύμι για να συμμετέχει ο άνθρωπος στην παραγωγή και στην κατανάλωση (επιβίωση).

Έτσι, λοιπόν η ζωή μας λεηλατείται καθημερινά από αφεντικά, εμπόρους, μπάτσους, σχεδιαστές μόδας, μάντζερ διαφημιστικών γραφείων... εγκλωβίζοντας τη στους οικονομικούς όρους της παραγωγής και της κατανάλωσης.

Έτσι, λοιπόν, ο άνθρωπος μετατρέπεται σε άνθρωπο της επιβίωσης, της ευχαρίστησης-άγχους, του ακρωτηριασμένου.

Στόχος του συστήματος είναι να περιφράξει αυτή την αλλοτριωτική διαχείριση του χρόνου, να εξαναγκάσει το άτομο σε μια

εθελούσια παραίτηση και να αφανίσει κάθε εστία αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης μέσα στη κοινωνία.

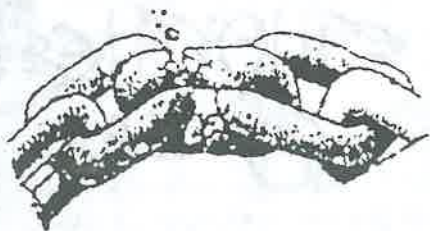
Ωστόσο, ακόμα σε μια πόλη διαχωρισμένη σε ζώνες, μέσα σε ένα αρχιπέλαγος αποξενωμένων κατοικιών με μοναδικές νησίδες "επικοινωνίας" τα εμπορικά καταστήματα και τα διασκεδαστήρια, μπορούμε να δημιουργήσουμε τους δικούς μας αυτοοργανωμένους χώρους αληθινής επικοινωνίας. Μέσα από τέτοιους χώρους μπορούμε να αναδειξουμε τα προτάγματα της ριζικής ανατροπής του παλαιού κόσμου. Το Αγρίνιο εξάλλου έχει δείξει ότι οι αυτοοργανωμένες καταστάσεις μπορούν να λειτουργήσουν (π.χ., αυτόνομοι χώροι, πολιτικές και πολιτιστικές ομάδες και πρωτοβουλίες, Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι...). Στο χέρι μας είναι να (επανα)τοποθετηθούν στην καθημερινότητα της πόλης, να ενισχυθούν και να γενικευτούν.

Να δραπετεύσουμε ,λοιπόν, από τα κελιά της ιδιώτευσης και να αναζητήσουμε τις αυθεντικές μας επιθυμίες, να επιλέξουμε την διαδρομή μας μακριά από τις έτοιμες λύσεις και ενάντια σε αυτές, να αυτοοργανώσουμε συλλογικά την καθημερινότητα μας και δημιουργώντας καταστάσεις να μολύνουμε την πόλη με το μικρόβιο της ελευθερίας.

«Η δημιουργικότητα, ο αυθορμητισμός, η άμεση εμπειρία, η συνείδηση του βιωμένου έχουν χαθεί σε μια ζωή που έχει περιοριστεί στο απαραίτητο προΖΥΜΙ για να συμμετέχει ο άνθρωπος στη παραγωγή και την κατανάλωση (επιβίωση)»

«Ας απελευθερωθεί ο ρύς της γιορταστικής δημιουργικότητας - δαιμόνιος στρόβιλος των παράνομων απολαύσεων- και πόσες επιθυμίες ή ταλέντα δε θα βγούν στο φως!»

«Μπρός σε ένα κόσμο απολαύσεων, το μόνο που έχουμε να χάσουμε είναι η πλήξη»